

Čteme sami

Koťátko z Veselíčka

Renata Špačková Ilustrovala Klára Veselá

Čteme sami Koťátko z Veselíčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Renata Špačková

Čteme sami – Koťátko z Veselíčka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Koťátko z Veselíčka

Napsala
Renata Špačková

Ilustrovala
Klára Veselá

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Renata Špačková
Čteme sami – Kotátko z Veselíčka

Ilustrovala Klára Veselá
Grafická úprava a obálka Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2025
ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4.
Číslo publikace 46 186
Odpovědná redaktorka Jitka Pastýříková
Technická redaktorka Jolana Ryšavá
Sazba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Grulichová.
1. vydání

Text © Renata Špačková, 2025
Illustrations © Klára Veselá, 2025

Pro čtenáře od 6 let

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
e-mail: info@albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-247-5484-0.
ISBN e-knihy 978-80-253-7502-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7503-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7476-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

FRAGMENT

Nejmilejší zvířátko na světě

V malém domku na kraji města Veselíčko bydlela rodina Veselých. Tatínek Tonda měl rád přírodu. Po jednom nedělním obědě proto řekl: „Nepořídíme si domů nějaké zvířátko?“ Maminka Anička se nejistě usmála. „Péče o zvířátko vyžaduje plno času.“ Zato obě děti Veselých začaly vesele poskakovat. „Táto, to je skvělý nápad. My se o něj budeme starat. Slibujeme. Na psí uši, na kočičí svědomí.“ Mladší Zuzanka dostala nápad. „Nejlepší bude koupit opičku.“ S tou by bylo v jejich domečku veselo.

Starší Lucka byla proti. „Opičku si jen tak někdo koupit nemůže! Mně by se líbil i obyčejný králíček.“
Tatínek se podrblal za uchem. „Já myslel, že budete chtít pejska. Jako malý jsem si přál bernardýna.“

Maminka se zamračila. Tatínek se proto rychle opravil: „Bernardýn je moc velký. Stačil by pudlík.“
Maminka se ale nedala. „Takový pejsek, i docela malý, se musí venčit několikrát za den. I když v televizi dávají fotbal nebo pohádku. Nebo venku prší. Je to velká starost pro celou rodinu. Pomáhat musí všichni,“ vysvětlovala.

Tátovi, Zuzce i Lucce došla slova. Opice ani pejsek do rodiny Veselých nepříbydou...

„Takže žádné zvířátko nepořídíme?“ hlesla Zuzka.

Co si přála Zuzka?

Po čem toužil tatínek?

Maminka se zatvářila tajemně. „Králíčka pořídít můžeme. Bydlel by ale v kleci. Nevítal by nás u dveří. Já bych vybrala jiné zvířátko. Jako malá holka jsem měla také velké přání. Přála jsem si mít nejmilejší zvířátko na světě. Nemusí se venčit. Může bydlet doma. Rádo chodí vítat svou rodinu ke dveřím. Má hebký kožíšek jako králíček. Umí přiběhnout na zavolání. Dokonce dokáže chodit na vodíku, když ho to naučíte. A obratné je jako opička. Vyskočí na strom jako nic. Kdo to je? Hádejte!“ Táta i Zuzka s Luckou koukali trochu udiveně. Vážně takové zvíře žije a mohli by ho mít doma? „Mami, dej nám nápovědu,“ škemrala Zuzka.

Maminka souhlasila. „Poslouchejte: *Dlouhé vousky, čtyři tlapky. Ráda chodí do zahrádky. Uši, co všechno slyší. Nožky tiše našlapují. Nebojí se myší!*“

Lucka se zklamaně zamračila. „Mami, není to náhodou kočka? Co je na ní tak báječného?“

Maminka přikývla. „Je to kočka! Pro mě byla vždycky nejmilejším zvířátkem na světě. Kočičí předení zahřeje u srdce a pohladí po duši.“

Zuzka zvesela vyskočila. „Budeme mít kočičku.“

Už se na ni těším.“

Tatínek pokrčil rameny. „Tak dobrá. Ale mohl by to být kocourek? Aby těch holek u Veselých nebylo už trochu moc.“

Jaké zvířátko chce maminka?

Souhlasil zbytek rodiny?

Kde se kupují kočky?

Zuzka byla celá nesvá. Do jejich domku ve Veselí přibude další nájemník. Tak se to rozhodlo. Ale od té chvíle se vůbec nic nedělo.

„Sliby chyby. Ty jsi, mami, vymyslela, že budeme mít doma kočičku. Táta s tím souhlasil. Ale pořád nic. Už jsem dvakrát otáčela kalendář. Já se jí snad nikdy nedočkám!“

Maminka se usmála a zatvářila se tajemně.

„To přece nejde tak rychle. Kočičku si nemůžeš koupit jako rohlík v obchodě. Kdo si počká, ten se dočká.“

Druhý den spolu šly na nákup do malého obchůdku. U pokladny visel plakátek s fotkou koťátek. „Mami, podívej, tady se prodávají koťátka!“

Paní prodavačka zavrtěla hlavou: „Kdepak koťata v obchodě s jídlem! Možná bych tu našla nějaké krmení pro koťata. Plakátek je od paní Novotné. Narodilo se jim šest koťátek. Všechna si nemohou nechat. A tak hledají, kdo by jim dal nový domov.“ Zuzka vesele zatleskala. „Maminko, půjdeme za paní Novotnou. Jedno koťátko si od ní vezmeme domů. A už nemusíme vůbec na nic čekat.“

Maminka z plakátku utrhla malý lísteček s telefonním číslem. Zaplatila za nákup a malý lísteček schovala do peněženky.

Sotva přišly domů, byla Zuzka celá netrpělivá.

Proč byla Zuzka smutná?

Kdo jim poradil, kde sehnat kotě?

„Mami, zavolej rychle té paní. Šest koťátek není moc. Za chvíli pro nás už žádné nezbyde!“

Maminka na mobilu vyťukala devět čísel. Ozval se hlas paní Novotné. Zuzka na vlastní uši slyšela, že koťátka už nový domov našla. Zatím musí zůstat dva měsíce u kočičí maminky. Potom si pro ně přijedou jejich noví lidé. Kdyby někdo nakonec koťátko nechtěl, mohli by si ho vzít oni.

Radost vystřídal smutek. Zuzka se rozplakala. Slzy nešly zadržet. Tekly jí po tvářích jako dva potůčky.

„Zuzanko, neplač. Koťátko určitě seženeme.

Neboj se,“ utěšovala ji maminka.

Pláč v telefonu slyšela i paní Novotná: „Jejda, to je nářek! Počkejte, já vám dám telefonní číslo paní Černé. Má chovnou stanici. Nedávno se jim také narodila koťátka.“

Maminka ale váhala: „Neplánovali jsme pořízení ušlechtilé kočky...“ Když ale viděla smutnou Zuzku,

souhlasila. Telefonní číslo i adresu si napsala na malý lístek. Papírek magnetem přichytila na ledničku, aby se neztratil.

„Až tatínek přijde domů z práce, poradíme se.“

Zuzka se zamračila. Trvá tak dlouho, než se máma a táta rozmyslí. S takovou na ně nikde žádná kořata nezbydou. Máma přece vymyslela, že si domů pořídí kočičku. A teď žádnou nechce! Zavřela se do pokojíku. Sedla si ke stolku a začala kreslit jednu kočku za druhou. Jedna byla černá. Druhá zase zrzavá. Třetí krásně mouratá. Hlavně aby aspoň jedna byla jejich!

Po večeři začala rodinná porada. Maminka vyprávěla tátovi, co se jim přihodilo. Už věděla, že paní Černá chová britské kočky. Tatínek Zuzce s Luckou ukázal jejich fotky v počítači.

Společně si o nich četli. Britská kočka je klidná. Má milou a příjemnou povahu. Bez potíží chodí ven nebo na zahradu. Je to výborná a obratná lovkyně myší.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čteme sami – Koťátko z Veselíčka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.